

Når troen bliver usynlig og utydelig

Bodil Skjøtt

Cand. theol. og Lausanne Catalyst for Jewish Evangelism¹

bodil.skjott@gmail.com

“Det jeg godt kan lide ved jer kristne her i Danmark er, at man slet ikke kan se på jer”. Det var ordene fra var David, en ung studerende fra Israel, som jeg har mødt og som er i Danmark for at læse en kandidat i økonomi.

Han er selv jøde og holder fast i sin jødiske identitet, samtidig med at han betegner sig selv som ateist. Måske er han snarere agnostiker. Dog har han ladet mig forstå at mit engagement i Israelsmission i hans optik sætter mig i en uheldig gruppe. Jeg kommer i samme gruppe som folk fra organisationen *Jews for Jesus*, som han har mødt i Israel. Egentlig tror jeg ikke, han kender ret meget til dem og deres arbejde, men det han kender, eller de fordomme han har, gør at han tager afstand fra dem. Det har han gjort klart for mig. Men hans bemærkning blev så fulgt op med det, som for ham var tænkt som et imødekommende kompliment. Den kristendom han har mødt her i Danmark er helt i orden, for man kan jo slet ikke se på os, at vi er kristne. Det holder vi helt for os selv.

Hvis David sammenligner os med religiøse jøder, som han kender fra Israel, forstår jeg godt, hvad han mener. Vi skiller os ikke ud med vores påklædning, bor ikke i selvvalgte ghettoer og spiser alt. Alligevel må jeg gøre Davids kompliment til en kritik – en selvkritik. Èn ting er, at min israelske ven ikke har stødt sig på det udtryk, som den kristne tro har i en dansk kontekst. Vores klædedragt afslører os ikke i form af særlige hatte eller tørklæder,

som kendes fx fra ortodokse jøder i Israel eller muslimer i Danmark. En særlig form for udfordrende optræden i det offentlige rum med T-shirts og løbesedler, som David forbinder med *Jews for Jesus*, afskriver vi måske også kulturelt anmassende. Men hvis man slet ikke kan se det på os, eller mærke og høre det på os, i det offentlige rum, hvor David har mødt os, hvad er det så for en kristendom, vi praktiserer, og hvor er troens konsekvenser?

I bogen *The Drama of Scripture: Finding your place in the biblical story* (Craig G. Bartholomew and Michael W. Goheen, 2014), citeres forfatteren Alasdair MacIntyre for følgende: “I can only answer the question ‘What I am I to do?’ if I can answer the prior question ‘Of what story do I find myself a part?’”. Hvad er det for en historie, i hvilken jeg som kristen finder betydning og mening og derfor prioriterer og handler ud fra?

For mange er det naivt eller utopisk i vores postmoderne tid at ville fastholde en overordnet og objektiv sand fortælling om den verden vi lever i, sådan som den fx. formidles gennem den bibelske fortælling. Og så endda at gå et skridt videre og hævde, at det er i den fortælling, jeg som menneske må finde min egen historie. Ikke desto mindre er det i bund og grund den kristne tros påstand. Tim Keller citerer i sin bog *Encounters with Jesus* (2013), den franske filosof Luc Ferry. I bogen *A Brief History of Thoughts* hævder Luc Ferry, (og han gør det vel at mærke *ikke* ud fra et kristent livssyn), at påstanden

om at livet ikke har en overordnet mening er “too brutal to be honest”. Hvis vi undlader at søge svar på de store spørgsmål om verdens oprindelse, det ondes problem, hvad kan der gøres, og hvordan det må gribe ind i vores liv, vil vi blive overvældet af meningsløshed og forfalde til Prædikerens ord om at “Alt er tomhed”. Når det kommer til stykket, kan vi ikke stille os tilfreds. Livet mister retning og mening, og mennesker mister håb. Den kristne påstand er at den tydning og betydningen findes i den bibelske historie og viser sig klarest i personen Jesus af Nazareth.

Vi kan ikke som kristne bestemme os for ikke at ville leve i en postmoderne tid. Det gør vi! Men vi kan afgøre os for, hvilke konsekvenser det skal have. Kan vi finde plads til en mega-fortælling og agere derudfra? Eller har vi også som kristne dekonstrueret de bibelske fortællinger og normer og givet efter for en tidsånd, hvor individet er centrum og udgangspunkt, så bibelske værdier og normer defineres, så de i stedet passer ind i en historie, som begynder med mig og mit liv, fremfor i en virkelighed, der var til før mig, og som ikke begrænser sig til, hvad det enkelte individ vil eller formår at skabe i sig selv. Som kirke og som kristne må vi genfinde og genvinde den bibelske historie og genfortælle den, så den taler ind i vores tid. Det skal vi gøre for, at israelske David og andre med ham i mødet med os vil sige: “Man kan se, høre og mærke på jer, at I er kristne.”

Derfor glæder jeg mig også over projektet The Master Storyteller, som netop er blevet lanceret af Orality Resources international.² Det er et produkt som jeg først blev opmærksom på gennem Lausanne Younger Leaders Gathering i Jakarta i 2016, hvor der blev talt om det og bedt for det. Nu er det på gaden. Selv om det i første omgang er tænkt som et værktøj

for “oral learners”, er sådanne tiltag vigtige ressourcer ind i vores digital og visuelle verden med en kristen ungdomsgeneration, som ikke er ivrige bibel-læsere.

... og mange blev dagligt føjet til

Den del af den bibelske fortælling, som vi mest umiddelbart kan applicere på vores egen tid og spejle os selv i som kirke, er fortællingen om den første menighed og de første kristne. I Apostlenes Gerninger og i de breve som Paulus og andre skriver til de fællesskaber, der er opstået i kølvandet af, at historien om Jesus, hans liv, død og opstandelse er blevet gjort kendt, finder vi udfordringer og spørgsmål, som vi selv står med. Men hele den bibelske historie kan og skal fortælles med relevans for mennesker i dag og som den fortælling, vi som kristne forstår os selv ud fra, og hvor vi henter svar på spørgsmålet: What are we to do? (jvf Macintyre).

Det er en fortælling om skabelsen, som fortæller os, at vi har en skaber, at vi er skabt og ikke skal skabe os selv – heller ikke vores køn. At vi er skabt til fællesskab og at vores længsel efter skønhed og godhed ikke er utopia, men har sin kilde i det faktum, at vi lever i en verden, hvor alt en gang var “såre godt”. Det er også en fortælling om en mening, som er tabt, en sammenhæng som er revet i stykker og relationer, der er brudte. Vores erfaring af meningsløshed, af skyld og skam, af at miste, blive såret og selv såre andre, er ikke bare en subjektiv oplevelse, men vores virkelighed. Men den fortælling overbydes og modsvares af fortællingen om frelse og nyskabelse og en Gud, som bryder ind og byder ind med en invitation til fest og fællesskab i et rige, som er kommet nær – sådan som Jesus, Guds søn og ét med sin himmelske far, forkyndte det.

Det er her vi selv er i fortællingen og

det kapitel vi selv en del af, for det er også vores historie. Fortællingen om hvordan den opstandne Kristus gennem sine apostle og gennem Helligånden fortsætter sin mission og involverer os i den. Hvordan fortæller vi denne historie, så den bliver en historisk historie, men også til inspiration og et blue-print på, hvad der til enhver tid kendetegner os, som i dag regner os med i Guds folk?

Som den øvrige del af den bibelske fortælling er Apostlenes Gerninger også en fortælling, der er ærlig om menneskers fejl og svigt. Det gælder også de mennesker, som Gud bruger i sin mission til at fortælle historien om, hvem han er, og hvad der bor i hans hjerte. Den første menighed oplevede stridigheder om de bedste pladser ved bordene (ApG 6) og Paulus og Barnabas måtte rejse hver sin vej, fordi de så forskelligt på Johannes Markus' opførelse, da han brød med dem (ApG 15). Det er ikke alt i den første menighed, der skal kopieres. Men jeg er udfordret af beskrivelsen af den første menighed i ApG 2. Om den hedder det, at de holdt fast ved bibelen, ved bøn og (bord)fællesskab. Der var et fællesskab og en enhed, præget af at Guds ånd og Guds kraft manifesterede sig. Som en konsekvens blev der talt om dem - talt godt om dem - OG mange sluttede sig til dem.

Det var altså sandt, hvad profeter som Esajas (Es 61) havde forudset og skrevet om. Det Guds rige, som Jesus kom med og som bragte lys og frelse, hvor mørket og dødens skygger før rådede, ville helt naturligt tiltrække selv hedninger og folkeslagenes konger i en fascination over Israels Gud og det nye liv, der er kommet i og med, at Jesus er kommet. Guds lys og Guds virkelighed, Guds rige var brudt igennem.

Der står ikke, at de mange nye føjede sig til den første menighed på grund af

deres evangeliserende aktiviteter. Det var det liv de levede med hinanden, og måden hvorpå de spejlede de værdier, de levede efter, der fremhæves som grunden til at andre kom til. Hvordan svarer det menighedsliv, som beskrives her, til det som jeg selv er en del af og om hvilket David – som et kompliment – siger: “Man kan jo ikke se det på jer”? Det som udfordrer mig her, er ikke, om den måde, vi som kristen menighed lever på, ligner den første menighed. Det er derimod om vi lever, så det kan ses og mærkes, at her er der noget som er ”out of this world” og som gør, at andre “føjer sig til”.

Det fortælles om den første menighed, at de kom i templet i Jerusalem. Deres nye tro og trospraksis sætter dem ikke uden for deres jødiske kontekst. Kulturelt bryder de ikke med deres tradition, men deres tilbedelse og gudstjeneste er heller ikke begrænset til bestemte religiøse rum. Den flyder over og ud i det liv, de ellers lever i hjemmet og med hinanden. Og så gør de det “jublende og oprigtige af hjertet”, med glade og taknemlige hjerter. Dette gav dem yndest, de “found favor”, i samfundet med det til følge, at flere sluttede sig til dem. Lukas lader os ikke i tvivl om, at der er en sammenhæng mellem på den ene side den glæde, der kommer fra menighedens fællesskab, og som fører til taknemlig lovprisning af Gud, og så på den anden side menighedens vækst. Der er en sammenhæng mellem menighedens “finding favor” og så dem udenfor menigheden “finding God”.

Der er et liv med Gud i troen på hans søn, som kun kan leves og demonstreres i et fællesskab med andre. Det er som fællesskab vi kan tjene andre, og det gør vi bl.a. ved at inkludere dem i vores fællesskab. I vores individuelle kultur har vi let ved at nedprioritere fællesskabet. Det bliver ofte noget vi vælger til – og fra – ud

fra om det passer til den måde, jeg designer mig selv og mit liv. Et fællesskab, en menighed eller en organisation skal møde *mine* behov. Men det bibelske billede af fællesskab er ikke først og fremmest et sted, hvor jeg får noget – skønt vi får rigtig meget – men et sted, hvor jeg bidrager med det jeg har. Den menighed der fortælles om i ApG 2 og som var karakteriseret af glæde og taknemlighed satte fællesskabet og hvad der var til gavn for de andre forrest. Var det derfor andre ønskede at være en del det af?

Og så er det rigtigt, at den situation, som ApG 2 beskriver, heller ikke varede ved. Det går galt allerede i kapitel 5. Idealtiden var kort. Men derfor er beskrivelsen af den første menighed stadigvæk et mål at sigte efter, og vende tilbage til for at genopdage, hvad det betyder, så vi som fællesskab kan være vidner og vores tro på Kristus både kan ses og mærkes. Menigheden og det kristne fællesskab må være et sted med åndelig vækst og åndelige tilbudelse. Men også et sted, som er relationel nok til at favne andre og udfordre normer og praksis i den eksisterende kultur, for således at gøre Kristus kendt.

Om at gå i kirke og om at være kirke

Jeg møder det ofte og stiller også selv det samme spørgsmål til andre: Hvilken kirke/menighed kommer du i? Vi stiller sjældent spørgsmålet: *Hvordan* er du kirke/menighed? Vi ved godt, at det sidste er det vigtigste, men vores måde at tale om kirke og menighed på afspejler en tankegang, som vi har svært ved at sætte os ud over. Kirke er noget vi går til, eller kommer i snarere end noget vi er. Derfor er skiltet som hang over døren i kirken, når menigheden gik *ud* af kirkebygningen, også udfordrende og opmuntrende. Der stod. "Velkommen til gudstjeneste".

Det er ofte med de ord præsten byder

velkommen til søndagens gudstjeneste. Intet ondt om det, men den egentlig gudstjeneste begynder, når vi forlader kirkerummet og bevæger os ud i hverdagen, ud i samfundet og til mødet med arbejdskammerater, studiekammerater, David og alle de andre, for hvem det skal gøre en forskel, at vi ikke bare går i kirke, men vil være kirke og tjene Gud (ved at tjene dem), så det kan ses og mærkes, at vi *er* kirke.

Der er i disse årtier megen opbrud i menigheds-strukturer og gudstjenesteformer. Vi arbejder med messy-church, liquid church, emerging church og hvad det ellers hedder. Vi danner cellegrupper og husmenigheder; alternative gudstjenesteformer, som meditations- og natgudstjenester. Det er alt sammen godt og nødvendigt og på ingen måde nyt, for kirken og gudstjenesten har altid været i forandring. Det må vi gøre for at fastholde os selv, som allerede er en del af kirken (for vi forandrer os også), men også for at tiltrække dem, som ikke længere søger det kristne fællesskab. Og vi må gøre det for alle dem som aldrig har søgt kirken. Men med nye former på søndagens gudstjeneste eller andre arrangementer, som foregår i kirken har vi ikke virkeligt forholdt os til hvordan vi *er* kirke – i samfundet – 24/7 i alle timerne mellem de to timer om søndagen, hvor vi er til gudstjenester.

I bogen *Christian Mission in the Modern World – Updated and Expanded* (John Stott and C.H. Wright 2015) hedder det "The key question is not so much "What kind of mission God intends for His Church?" as "What kind of church does God require for His mission?". Det er et vigtigt spørgsmål og en vigtig skelnen, når vi helt overordnet taler om, hvad der er kirkens mission i verden, som den ser ud i dag. Hvordan er vi her dem, som Os Guinness med sin bogtitel fra 2016 kalder *The Impossible People?* Med

undertitlen “Christian Courage and the Struggle for the World of Civilization” appellerer han til, at vi som kirke tør være mod-kultur og tør stille os frem og blive både modsagt og latterliggjort, når vi bringer det budskab og de værdier i spil i samfundet, som vi henter i den bibelske fortælling.

Men det er også relevant på det helt lokale og personlige plan, når vi overvejer, hvordan vi er menighed og et fællesskab, som hører sammen og kommer sammen på grund af fælles tro på Kristus. På samme måde, som teologi holder op med at være teologi, når den mister sin missiologiske karakter og lukker sig om sig selv og er til for sin egen skyld, holder vi også op med at være kirke, hvis vi mister vores forståelse af at være sendt og være i mission. Ellers indskrænkes det at *være kirke* til det at *gå i kirke* og være med i en klub som samles for at samle. Så kan vi godt invitere andre med ind. Men hvis formålet med det ikke fortsat er – sammen – at gå ud til gudstjeneste, når vi forlader kirkebygningen eller hvor vi nu samles, da er vi ikke kirke.

Når David og de andre ser det som noget positivt, at vores tro ikke kan ses, eller når vi med det vi siger og gør hverken udfordrer eller provokerer dem, hænger det så sammen med, at de slet ikke ser os som kirke, når vi møder dem, fordi kirke er begrænset til noget vi går til eller er med i på lige fod med en anden fritidsaktivitet?

Jeg har haft det privilegium at være missionær i Afrika i længere periode. Som de eneste ikke-sortede i landsbyen (og som de eneste med en dåbsattest), var det enkelt for os at skille sig ud. Indtil vi fik lært sproget var eneste mulighed for at formidle et budskab også at leve det ud. Hvor godt det lykkes er en anden sag, men det var både let og blev af omgivelserne be-

traktet som et privilegium, at vi skilte sig ud og var anderledes. Vi blev ikke opfattet som “impossible people”. Snarere som dem, der gjorde noget muligt, der før ikke havde været det.

Helt modsat var de næste ti år i Jerusalem i en jødisk/mellemøstlig kontekst, hvor “missionær” er et skældsord og hvor alle etniske grupper og hudfarver findes. Hvor døre i Afrika blev lukket op og mulighederne var mange, når man kom som missionær, var det lige modsat her. Det skyldes ikke mindst kirkens forhold til det jødiske folk op gennem historien især i Europa, men også det missionsarbejde, som har været gjort af vestlige missionærer i området i det hele taget. Jeg forstår messianske jøders ønske om “at flyve under radaren” i samfundet (selv om det også ændrer sig), og jeg forstår kristne palæstinenserers tendens til at vende sig indad og leve i lukkede i miljøer uden dybere kontakt til det øvrige samfund (og også her er der undtagelser).

Nu har jeg så i mere end et årti boet forskellige steder i Danmark og ikke først og fremmest tænkt på mig selv som udsendt missionær. Her har det at være kristen været forbundet med at gå i kirken og finde ud af, hvilken menighed jeg skulle være en del af. Skulle det være den, som mødtes tættest på hvor jeg bor, i sognekirken? Skulle jeg vælge ud fra præstens teologi, ud fra gudstjenestens liturgi eller ud fra kirkens musikstil eller tidspunktet for gudstjenesten. Alt sammen overvejes for at finde svar på spørgsmålet “Hvilken kirke skal jeg gå til?” og ikke spørgsmålet. “Hvordan være kirke/menighed?” Jeg var optaget af at gå i kirke. Jeg ledte efter en gudstjeneste, som både skulle have en tidssvarende og festlig liturgi, god musik og en opbyggelig og tankevækkende prædiken. Men hvad med overvejelser omkring det to timer senere

at gå ud til gudstjeneste, for der at være kirke og møde David og de andre – sendt af Gud med fortællingen om hvem han er, og hvad han gør?

Discipelskab 24/7

For nylig stødte jeg på betegnelsen “discipel 24/7” brugt på en for mig at se uheldig måde. Et discipelskab 24/7 blev sammenlignet med et nyt ægteskab, en skoleklasse eller en flok rekrutter i hæren. Det blev brugt om et missionsprojekt, hvor en flok unge sammen tog afsted i en periode for at arbejde samme om at løse en fælles opgave. Det er for at så vidt i sin orden at kalde det “discipelskab 24/7”. Men det er også med til at understrege det, som præger vores måde at være kirke på, nemlig at det er noget vi er, når vi kommer sammen. Jo mere vi er sammen jo mere kirke er vi. Jo flere aktiviteter, vi har i kirken, jo mere aktive er som menighed.

Men det er ikke den betydning udtrykket discipelskab 24/7 også har og som fx kommer til udtryk i Niel Hudson’ bog *Imagine Church: Releasing Whole-Life Discipleship* (2012). På dansk har den fået titlen *Discipelskab 24/7*. Niel Hudson er tilknyttet London Institute of Contemporary Christianity, som udtrykker sin vision således: “With Christ, there is no ordinary. With Christ, every encounter, every task, every situation brims with divine possibility”.³ Sådan er det fordi Kristus og vores liv med ham er 24/7 og angår “every sphere of society” for nu at citere en vending, som Lausannebevægelsen bruger til at udtrykke sin vision: “Kingdom impact in every sphere of society”.⁴

Det er når vi forlader søndagens gudstjeneste og kirkens fysiske rum, at vi sendes ud for at være discipel 24/7. Det kan godt ske, at vision og inspiration til det

fødes og næres, når vi som Guds folk er sammen. Men det er når vi spredes, fra mandag til lørdag, at frugten af den vision, som skabes i fællesskabet i kirkens rum, bærer frugt, ændrer liv og skaber håb. Det er når vi går i kirke og samles til gudstjeneste, men også når vi spredes og indgår i relationer med andre, at vi bliver kirke og ambassadører for det Guds rige, som er i verden og dog af en anden verden.

Der er en tænkning om det at “være kirke” som stadigvæk begrænser sig til det, som vi frivilligt engagerer os i ud fra den menighed, vi hører til. At være kirke er de initiativer, som ofte er sat i værk af menighedens fuldtidsansatte og som frivillige kan bidrage til. Der sker rigtig meget godt arbejde her: Børneklubber, sociale initiativer, besøgstjeneste osv. Men det er stadigvæk ud fra en tankegang om, at kirke er noget som vi “er med i”, nogle timer om ugen. For nogle menneskers vedkommende mange timer om ugen. Men vi må se hele vores almindelige profane liv som en gudstjeneste. De “professionelle kristne”, præsten og de andre ansatte, må se det som deres vigtigste opgave ikke kun at skabe arrangementer og aktiviteter med hjælp fra frivillige i menigheden, men at udruste og opmuntre menigheden til at være discipel 24/7 fra mandag til lørdag; være discipel, der hvor de lever, arbejder, studerer og bruger deres fritid. Så vi ser os som sendt ud i den verden, som Gud fortsat kalder for sin, og hvor han har sat os til at gøre godt, modarbejde uretfærdighed på alle områder, hele det brudte, tale sandhed i kærlighed og dele Jesus i ord og gerning, så menneskers sættes fri og får tro til at leve med håb. Dette er så evident, at de fleste præster og professionelle kristne ikke skal overbevises om dette. Men virkeligheden viser, at de færreste af os allige-

vel planlægger og praktiserer det. Vores talemåde afslører det, for vi taler stadigvæk om at gå i kirke og være med *til* og være med *i* frem for at *være* kirke, være sendt og være discipel i de helt almindelige relationer, som vi indgår i dagen og ugen igennem.

Cape Town Erklæringen fra Lausanne-bevægelsens 3. verdenskongres i 2010 adresser dette når det hedder:

The Bible shows us God's truth about human work as part of God's good purpose in creation. The Bible brings the whole of our working lives within the sphere of ministry, as we serve God in different callings. By contrast, the falsehood of a 'sacred-secular divide' has permeated the Church's thinking and action. This divide tells us that religious activity belongs to God, whereas other activity does not. Most Christians spend most of their time in work which they may think has little spiritual value (so-called secular work). But God is Lord of all of life. (CTE II.A.3)⁵

Det er en falsk og ubibelsk, men alt for dominerende, opdeling af det hellige og det sekulære, som gennemtrænger kristnes måde at tænke og handle på ikke mindst i vores del af verden, hvor en bestemt teologi er blevet misbrugt til at legitimere en sådan opdeling. Men det er også dette problem, som den næste globale samling inden for Lausanne-bevægelsen sætter fokus på, når der i juni 2019 arrangeres Global Workplace Forum. Her ønsker man, som det hedder i indbydelsen til konferencen

to address the false 'sacred-secular divide' ... and reclaim the biblical truth that all legitimate work is intrinsically valuable and integral to the missional work of God's kingdom.⁶

Konferencen arrangeres ud fra et ønske om at skabe initiativer for, hvordan kirken, Guds folk, kan leve, arbejde og tale ud fra et bibelsk verdenssyn, så det får missionale konsekvenser og bidrager til at et *"momentum will be built for a new missional model that will enable all believers to work together toward Lausanne's fourth vision point, kingdom impact in every sphere of society."*

Invitationen til konferencen er for længst sendt ud og mere end 3000 mennesker fra alle dele af verden repræsenterende alle former for professioner har udtrykt et ønske om at være med. Der bliver desværre plads til mindre end 1000 på selve konferencen, men det er opmuntrende at så mange har ønsket at være med. Man kan kun håbe at de, som kommer med, både op til og efter konferencen kan være med til at inspirere andre til at leve og arbejde, så det bliver til *"kingdom impact in every sphere of society."*

Og så kan man håbe at en sådan mobilisering af hele kirken med det ønske at skabe en "new missional model" bliver mødt med tillid og taknemlighed fra etablerede kirker og missionsmodeller, og at disse i åbenhed vil favne og tjene en sådan whole-life kristen livsstil. Dette er ikke en konkurrent til eksisterende missionsmodeller. Tværtimod kan de netop være med til opmuntre og udruste de mennesker, som har vist interesse for det som Global Workplace Forum ønsker at formidle. Og de kan bidrage til det arbejde, som Gud leder ikke-professionelle kristne ind i, så vi som kirke når længere ud, frem for kun at engagere dem i allerede etablerede programmer og institutioner.

Noter

1. [Red.:] Bodil Skjøtt var i en årrekke generalsekretær i Den danske Israelsmission. I det hun gikk av med pensjon, ble hun av Menighetsfakultetet (Århus) kåret til "Årets teolog 2017", se <https://teologi.dk/bodil-skjoett-aarets-teolog-2017/>. Se også <http://www.lcje.net/>.
2. Se <https://oralityresources.com/master-storyteller>.
3. Se www.licc.org.uk/about/.
4. Se <https://www.lausanne.org/about-the-movement>.
5. Se <https://www.lausanne.org/content/ctc/ctcommitment#p2-1>.
6. Se <https://www.lausanne.org/gatherings/lausanne-global-workplace-forum>.